

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

blikket tilbage og se på den iver, de borgerlige partier har udfoldet med hensyn til afviklingen af vareforsyningsloven i den periode, de havde regeringsmagten. Man vil da konstatere, at der, efter at der var foretaget enkelte ændringer i loven i marts 1951, blev gennemført en uændret forlængelse af loven i marts 1952 og ligeledes en uændret forlængelse i marts 1953. Den forrige regering har således ikke følt det som noget presserende behov at skride til væsentlige ændringer i loven og dermed i dens bemyndigelser. Det kan på denne baggrund virke påfaldende at konstatere den iver, der både nu og i foråret er blevet udfoldet fra visse sider med hensyn til væsentlige ændringer i loven. Man kan få det indtryk, at den iver, der nu udvises i modsætning til tidligere, synes at tjene andre formål end behandlingen af det konkrete, der foreligger.

Den nuværende opposition har ved adskillige lejligheder givet udtryk for stor glæde over den udvidelse af liberaliseringen, den forrige regering gennemførte. Dertil kan man vel sige, at den forrige regering dog ikke drev disse liberaliseringstendenser for vidt, nemlig ikke videre, end den var forpligtet til i henhold til internationale overenskomster. Noget selvstændigt initiativ herudover blev ikke udfoldet. Med hensyn til spørgsmålet om den nuværende regerings stilling, så har regeringen ikke tilkendegivet noget som helst i retning af, at man ville fravige de liberaliseringsforpligtelser, der påhviler Danmark, og der synes således ikke på dette område at foreligge forhold, som vil kunne give oppositionen noget grundlag for en berettiget kritik. Når oppositionen er så ivrig for en afvikling af restriktionerne på dette område, føler man sig fristet til at spørge oppositionen, om den f. eks. ønsker importen af landbrugsvarer frigivet på nuværende tidspunkt. Man kunne også spørge, om den ønsker loven ændret således, at landbruget ikke længere skal have hånd i hanke med eksporten, en ordning, som f. eks. Englandsaftalen og en række andre aftaler hviler på.

Når der tales om, at denne lov er en krigslov og derfor nu må anses for at være mere eller mindre unødvendig, synes jeg, det vil være naturligt at gøre opmærksom på, at en lovgivning svarende til denne og

en bemyndigelse til ministeren svarende til den, der er nedfældet i vor vareforsyningslov, findes i de allerfleste af de lande, vi samhandler med. For at tage et eksempel kan jeg nævne, at et land, som vi samhandler meget med, og som kaldes liberalt, nemlig Vesttyskland, den 12. oktober i år gennemførte en lov, der giver den vesttyske regering bemyndigelse til at regulere såvel indførsel som udførsel. Det er ganske interessant at se, hvilke punkter man i Vesttyskland lægger til grund, når man tager stilling til, om man skal regulere importen. For det første: sikring af nødvendige reserver af konvertibel valuta; for det andet: mulighed for at sikre eller genoprette ligevægt i betalingsbalancen med en fremmed stat eller et andet valutaområde; for det tredje: modtræk mod foranstaltninger, der virker diskriminerende overfor tysk eksport; for det fjerde: modtræk mod indførsel af varer i et sådant omfang, at der som følge deraf må forventes alvorlig skade på vigtige områder af den tyske økonomi. Mere håndfast kan det vel ikke siges, og man må vel sige, når man ved, at Vesttyskland er en så vigtig handelspartner for os, at vi ville stå vanskeligere, såfremt vi ikke havde et instrument at spille på til imødegåelse af en eventuel diskrimination fra denne side.

Det ærede medlem hr. Anker Lau var inde på spørgsmålet om, hvorvidt der var foretaget en stramning af udstedelsen af importbevillinger. Her kan jeg oplyse, at vi i år tværtimod at anvende et mindre beløb har bevilget stigende beløb. Det er ganske naturligt, at det for importørerne kan føles, som om administrationen nu var mere restriktiv end tidligere, idet vi har haft et stærkt stigende aktivitetsniveau, og denne stærke stigning i produktionen, som i særlig grad har vist sig i hele metalindustrien, har medført forøgede krav på en række punkter. Det er klart, at man fra administrationens side er gået den vej at lade mere vigtige varer komme ind foran mindre vigtige, men det samlede beløb, der er stillet til disposition, har trods valutasituationen været stigende, netop for ikke at hemme nyttig dansk produktion.

Det ærede medlem hr. Anker Lau ønskede at blive bedre orienteret, og jeg vil gerne tilsige det ærede medlem al mulig oplysning i udvalget; dèr vil jeg efter evne